

Pirmas skyrius

– Nepamiršk pietų dėžutės, – šūktelėjo mama, ir aiktelėjusi Skarletė skubiai grįžo į virtuvę, nes būtų pamiršusi.

Mama ruošėsi kelionei į stotį ir segė Popės vežimėlio diržus. Gerai, kad stotis buvo netoli – pravažiuojančių traukinių garsas padėdavo Skarletei užmigti ir pažadindavo kas rytą. Bet

kažkodėl reikėdavo nuolat skubėti, norint spėti į traukinį, kuris vežė į mokyklą.

Skarletė apsivilko palatą ir su mama bei sesute išskubėjo į stotį. Popė dar tebevalgė pusryčiams skirtą bananą.

– Greitai atėjom, – ištarė mama, – o traukinys vėluoja, – pridūrė ji žvilgtelėjusi į ekraną, eidama pro bilietų kasą. – Vargšiukė Popė, galėjau leisti tau baigti valgyti bananą namie – dabar, brangute, visa išsitepliojai. – Ir išsiėmusi iš rankinės servetėlių ėmė valyti mergaitės drabužėlius, o Skarletė klestelėjo ant suoliuko.

Ji žiūrėjo į geležinkelio bėgius, norėdama pamatyti traukinį, kai kažkas minkšto palietė jos koją virš kojinių. Skarletė pašoko, su siaubu pamaniusi,

kad tai voras, nes jų nemėgo. Bet
žvilgtelėjusi žemyn pamatė mažą,
tamsų, pūkuotą snukutį. Katytė! Maža
kalytė juodos ir rausvai gelsvos spalvos
kailiuku.

– Labas... – sušnibždėjo Skarletė. –
Ką tu čia veiki?

Mažylė sumiaukė cypiančiu
balseliu, tarsi ko prašydama, ir greitai
išsigandusi šmurkštelėjo po suolu,
o Skarletė pamatė, kad atvažiuoja
traukinys.

– Oi, kaip norėčiau, kad nereikėtų
niekur eiti, – vėl sušnibždėjo
Skarletė ir pakilusi nuo suoliuko
patraukė paskui mamą ir Popę. – Iki,
mažyle. Labai tikiuosi, kad tave dar
pamatysiu...

Visą dieną mokykloje Skarletė vis
prisimindavo katytę. Tik prabėgomis
ją pamatė, nes išsigandusi traukinio

mažylė greit pasislėpė priedangoje, bet mergaitė buvo tikra, kad nėra mačiosi katytės su tokiu kailiuko spalvų deriniu. Snukutis buvo pusiau rausvai gelsvas, pusiau juodas ir atrodė tarsi kaukė.

Grižusi į stotį po pietų, Skarletė įdėmiai apžiūrinėjo kitapus bėgių esantį peroną, tikėdamasi išvysti iš po suoliuko žvelgiančią katytę. Bet matė tik balandžius.

– Kas nutiko, Skarlete? – paklausė mama. – Ar pamatei ką nors iš mokyklos?

– Ne, ieškau katytės rausvai gelsvu ir juodu kailiuku, – paaiškino mergaitė, – kurią mačiau ten šįryt.

– O, taip. Jos vadinamos vėžlio kiauto spalvos kailio katėmis. Kažin,

iš kur ji čia atsirado, turbūt ne stotyje gyvena. Pasistenkime rytoj ateiti anksčiau, gal ją rasime.

– Pasistenkime, mama! – noriai pritarė jai Skarletė. – Katytė labai graži. Noriu, kad pamatytum.